

ROZHOVOR S PANÍ ŘEDITELKOU

Otázka: Váš rozvrh je jistě nabitý. Jak to všechno zvládáte?

Jak to zvládám, musí posoudit ti, kteří se mnou spolupracují a také samozřejmě vy, studenti. Dobrá či špatná manažerská práce se projeví velmi brzy nejen ve firmě, ale i ve škole. Já jen k tomuto mohu říct, že si velmi vážím toho, že mohu dělat práci, která je velmi dynamická, smysluplná a mohu v ní uplatnit všechny získané zkušenosti (a že jich je naskládaných v mé hlavě docela dost).

Otázka: Na této škole se koná spousta studentských akcí. Účastníte se jich také?

Účastním a ráda. Vždy se v nich totiž projeví úžasná kreativita našich studentů a navíc obrovské zapálení pedagogů, jejichž pramen nápadů je nevysychající. Mnohá vystoupení bych se dokonce nebála zařadit do hlavního vysílacího času ČT.

Otázka: Dozvěděli jsme se, že jste také kdysi studovala na této škole. Jak vzpomínáte na svá studentská léta?

Od chvíle, kdy jsem začala vnímat svět, jsem věděla, že chci pracovat jako učitelka (a to musím upozornit, že nejsem z kantorské rodiny). Představa mého otce byla, jak už to mnohdy bývá, zcela jiná. Lehce mě směřoval k úřednické práci a tedy na ekonomickou školu. Byť jsem byla poměrně poslušné dítě, své jsem si prosadila a v roce 1983 jsem odmaturovala na pedagogické škole. Volby jsem nikdy nelitovala. Poznala jsem výborné kantory, kteří se později stali mými kolegy. Jen mi občas nešlo těmto autoritám tykat.

Otázka: Po vysoké škole jste se vrátila již jako učitelka, je to tak? Jakou školu jste absolvovala?

Na střední škole mě hodně bavily odborné předměty pedagogika a psychologie. V roce, kdy jsem maturovala, se tato kombinace neotvírala, takže jsem zvolila k pedagogice neméně oblíbenou češtinu. Po přijímačkách bylo odstartováno pět let studia na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze.

Otázka: A teď jste zde ředitelkou. Máte zkušenosti s touto školou jako málokdo, můžete pro nás srovnat pohledy na školu z tak odlišných úhlů?

Má profesní kariéra začala v prostorách, kde jsem strávila středoškolská léta. Učila jsem téměř deset roků předměty, které jsem vystudovala. No a pak přišla touha jít někam na zkušenou. Škola je totiž takové skleníkové prostředí a není špatné opustit je a okusit práci, kde je nutné striktně dodržovat 8,5 hodinovou pracovní dobu, mít limitovanou dovolenou a „kamarádit“ se se šanony dokumentů, právními předpisy a další úřednickou agendou. Nicméně určitě i díky pěti letům na Krajském úřadě Olomouckého kraje, kde jsem pracovala na odboru školství, jsem pochopila fungování školy z vnějšku, což mi nyní dává jistý nadhled a mnohá rozhodnutí ovlivňuje právě předešlá zkušenost z úřadu.

Otázka: Přála jste si být učitelkou už od mala? Nebo to bylo až pozdější rozhodnutí?

Chodila jsem do mateřské školy, která byla v suterénu naší stávající školní jídelny (asi je mi to tady fakt souzené...). Měla jsem paní učitelku, která se stala později mým vzorem. A možná právě pro její velmi vstřícnou povahu jsem se rozhodla pro profesi učitelky. Žádná dilemata u mě nebyla. Rozhodnutí padlo někdy v první třídě a pak už jsem dělala všechno pro to, abych byla přijata. Tehdy totiž byl výběr nesmírně přísný a přijímací zkoušky dosti náročné.

Otázka: A teď něco o vás. Co ráda děláte ve volném čase?

Duševní práci vyvažuji tenisem, lyžováním, někdy jdu potrápít tělo do fitka a musím se přiznat, že občas vyhraje turistika po supermarketech před turistikou po horách.

Otázka: Jakou hudbu ráda posloucháte?

Queen, Cranberries. Ráda poslouchám i vážnou hudbu. Na podzim jsme hostili amerického studenta. Ptala jsem se ho, jestli zná nějakou českou osobnost. Znal

Antonína Dvořáka a obdivoval jeho Novosvětskou symfonii. Pro mě úžasné zjištění. Ze současných českých zpěváků ráda poslouchám skupinu Kryštof a Lucku Vondráčkovou hlavně kvůli chytrým textům.

Otázka: Máte nějakého domácího mazlíčka? Jaký je Váš vztah k němu?

Nevím, jestli se dají nazvat akvariijní rybičky domácími mazlíčky, ale jsou to kromě mých dvou dospívajících dětí a manžela jediné další živé bytosti v naší domácnosti (pominu-li pavoučky, komáry, mouchy a jinou odpornou havěť).

Otázka: Máte nějakou oblíbenou knihu, popřípadě rovnou autora?

Nemám vyhraněného autora, spíše volím žánr podle nálady a ročního období. Odyssea od Jamese Joyce bych si asi nikdy na dovolenou nevzala, stejně jako Komenského Labyrint světa a ráj srdce. Přesto právě v poslední zmiňované nacházím stále více hlubokou moudrost a určitě i proto patří k mým často otevíraným. Ráda „filozofuji“ společně se spisovatelem Paolem Coelhoem a pak klidně sklouznu k odlehčenému Vieweghovi či fejetonům Rudolfa Křesťana. Nesmírně si vážím Karla Čapka, Franze Kafky, Oty Pavla, Arnošta Lustiga, Bohumila Hrabala. Pro absurditu mám ráda absurdní drama. A někdy se navzájem poslouchejte a zjistíte, že je dnes a denně mezi námi...

Češtináře se neptejte na oblíbeného autora, protože hrozí nekonečný výčet autorů a mohlo by to připomínat maturitu z češtiny. A stejně ještě musím uvést Williama Styrona a George Orwella. A už prosím další otázku.

Otázka: Jakou nejlepší radu jste kdy v životě dostala?

Vrátím se k literatuře. V každém člověku bychom měli hledat jeho „perličku na dně“. Starší z vás pochopili a mladší najdou odpověď později...

Otázka: Co Vám v poslední době udělalo největší radost?

Momentálně mám radost z toho, že se hlásí na naši školu 545 žáků. Je to známka toho, že je o naši školu zájem, a to díky dobré práci nás všech – pedagogů, studentů i provozních zaměstnanců. A také mám radost z toho, že hlásí na víkend 18 stupňů nad nulou.

Otázka: Co byste vzkázala čtenářům našeho časopisu?

Ať se dívají na svět optimisticky. Vše se dá řešit, jen musí být chuť a také vůle...

Romana Studýnková

FUTSAL

Dne 3. března 2010 se v Olomouci odehrávalo finálové kolo divize Středoškolské futsalové ligy dívek. Zúčastnily se ho hráčky z Olomouckého a Moravskoslezského kraje. Naše škola bojovala o postup mezi osm nejlepších týmů ČR. Po dlouhém a namáhavém boji získaly naše hráčky 1. místo, a tudíž i jasný postup do dalších kol soutěže. Na závěr tak mohla propuknout velká radost přerovských futsalistek, které tak zopakují loňskou účast mezi špičkou dívčích futsalových týmů.

Trenérovi, Mgr. Petru Zbořilovi, i dívkám gratulujeme a přejeme mnoho úspěchů v dalších utkáních.

1. kolo	Přerov	Hejčín	Bílovice
Přerov		3:0	4:0
Hejčín	0:3		0:2
Bílovice	0:4	2:0	

2. kolo	Přerov	Hejčín	Bílovice
Přerov		1:0	5:0
Hejčín	0:1		0:1
Bílovice	0:5	1:0	

Zuzana Miková 1.D

10. LITERÁRNÍ KAVÁRNA BUDE VĚNOVÁNA VÁCLAVU HRABĚTI PROČ JÁ?

Z historie literární kavárny

První literární kavárna v historii školy, se konala v roce 2000 v malé tělocvičně.

Studenti skládali básně, písně, povídky ... a chtěli se někde sejít a popovídat si o svých dílech a oblíbených knihách. Myšlenka literární kavárny vznikla ve spolupráci s kabinetem dramatické výchovy v čele s paní profesorkou Mikulcovou.

Jak vypadala literární kavárna? Jednoduše: donesly se kulaté židličky od klavírů, položily se ubrusy, uvařil se čaj, napekly koláčky, zapálily svíčky a už to mělo tu správnou atmosféru. Kdykoliv chtěl někdo něco pronést, zazvonil na zvoneček, aby měl klid a prostor a mohl se dostatečně soustředit. Kdo měl trému, rychle se jí zbavil, díky uvolněné atmosféře, která tu panovala. Pak stačilo říct pár slov o autorovi (pokud jím nebyl mluvčí sám) nebo proč si to dané dílo vybral a už se všichni mohli ponořit do nové povídky či známé básně.

Jak to je

Každá literární kavárna má nějaké téma. Loni to byly „klobouky“. Každý účastník si dobrovolně vzal něco bláznivého (i normálního ☺) na hlavu.

Letos bude Literární kavárna věnována *Václavu Hraběti*, českému básníkovi a (částečně) i prozaikovi a jedinému našemu významnému představiteli tzv. **Beat generation** (americké umělecké a literární hnutí padesátých let minulého století- pozn. red.). A proč zrovna Václav Hrabě? Protože letos má dvojité výročí. Narodil se 13. června 1940 v Příbrami, a zemřel 5. března 1965 v Praze. A navíc-Literární kavárna letos slaví také. Koná se na naší škole už po desáté.

Do Literární kavárny chodí žáci ukázat svůj talent. Někdo rád hraje, jiný píše básně, kroužek dramatické výchovy může ukázat hru... Někdy se dokonce stane, že žák natočí film (většinou dokumentární) – a ten tu se promítne.

Literární kavárna se pomalu otevírá. Těšíme se na Vás i na Vaše příspěvky a doufáme, že dorazíte v hojném počtu. ☺

Literární kavárna se koná 7. dubna 2010 v učebně 1.D od 15:00.

Hedvika Žádníková a Jakub Čech 1.D

Vypadalo to jako každé ráno. Zazvoní budík, vstanu, vyčistím zuby a půjdu do práce. Jenže to byl jeden veliký omyl.

„Crr, crr, vstávej lenochu, ohayo gozaimasu, good morning, guten tag...“ začal na mě pokřikovat budík. Vypnul jsem ho. Kouknu na hodiny „Jo, dobré, ještě mám čas,“ spokojeně jsem si pobrukoval. Chystám se, že půjdu do koupelny a najednou... BUM, uklouzl jsem na mokré podlaze.

„Ach ne,“ lekl jsem se, „rozbila se mi pračka! No, ještě že mám to pojištění,“ uklidnil jsem sám sebe. Při vytírání podlahy se člověk nenudí, to je samé jen utírat, když je ručník mokrá, vymáchat do kbelíku a pořád dokola...

„Tak, a máme hotovo!“ spokojeně jsem se zvedl i s kbelíkem...

„Kam se poděla voda?!“ Nechápatě jsem koukal. Ze dna kbelíku na mě vesele mrkaly dvě díry, větší než okuláry mé babičky (a jenom tak mezi námi, ty dioptrie nejsou zrovna malé).

„Proč já?!“ Voda byla rozlitá jen pár centimetrů od původního místa.

Chystám se, že to vytřu za použití jiného, tentokrát zkontrolovaného kbelíku, ale vtom zvoní telefon. „Hele, že by šéf? Že by povýšení?“ ušklíbl jsem se. „Prosím, tady Karel...“ odpovím klidně.

„Kde jsi? Už tu máš hodinu být!“ odpověděl Franta – šéf.

„Co?!“ nechápatě civím do zdi a při tom pustím ručník na mokrou podlahu.

„Sis nepřeladil letní čas, vole, ne? Ať jsi tu do 10 minut!“

„Ale já...“ snažil jsem ze sebe dostat větu, že mi cesta trvá asi 20 minut autem, jenže baterie v mobilu se vybila. „Proč já?!“

Rychle jsem našel oblečení a naházal ho na sebe a běžel do auta. Chci odemknout. „Kde jsou ty za... klíče?“ Ptám se sám sebe. „Jsou v bytě,“ odpovím si jedovatě. „Proč to všechno? Proč já?! Protože bydlím v 7. patře...“ Jak blbec ty schody vyběhnu a zjistím, že dveře jsou zabouchnuté a klíče od bytu samozřejmě uvnitř. Vztekám se, ale jen potichu. „Proč já?! No nic, musím pěšky.“

Jdu po ulici. Auto vjede do kaluže a postříká mě. „Teď ještě snad uklouznou na slupce od banánu...“ myslím si.

Po hodině a půl se doplahočím do práce. „Kde jsi tak dlouho?“ ptá se šéf.

„Omluvte mne, pane (začnu se malinko smát), dneska mám den blbec.“

„No a ještě neskončil,“ opáčil mi šéf, tentokrát se ale smál on „Máš na stole papíry. Do zítřka musí být ty papíry hotový!“

„Proč já?!“ a najednou se zastaví čas, zjeví se Chuck Norris a říká: „Holt nejsi tak dobrý jako já 😊“

Jakub Čech 1.D

PROČ JÁ?

Zamysleli jste se někdy nad tím,
kolikrát řeknete slovo JÁ?
Jak často myslíte jenom na sebe?
A častá je určitě i otázka PROČ JÁ?
Se sklíčeným pohledem,
si pro sebe řeknete, proč já,
když Vás vyvolají v hodině,
na kterou jste se čistě náhodou nepřiřavili.
Jistě znáte ten pocit.
Když lomíte rukama nad tím,
Co se Vám zrovna nedaří.
A určitě se Vám někdy stalo,
že jste se cítili nešťastní a osamělý
a zrovna otázka PROČ JÁ?
vám ležela v hlavě.
A proč si tu primitivní otázku,
nepoložit trochu jinak?
Zkusit aspoň na chvíli nemyslet na něco jiného,
než na své bezchybné a dokonalé JÁ...
Proč se nezeptat... A PROČ NE JÁ?

Eva Tomečková 1.C

ŽE VÁS POSLOUCHÁM...?

Zvoní mi telefon. Z displeje na mě kouká neznámé číslo s předvolbou.

„Kdo to může být?“ Ptám se sám sebe v duchu a zvedám hovor.

„Prosím?“

„Dobrý den, tady služba T-mobile, můžu vás na chvíli zdržet?“ Zní mužský hlas z druhého konce telefonu.

„Proboha ne!“ pomyslím si, „tohle miluju, musím ho nějak slušně odpálkovat.“

„Ehm, nezlobte se... ale já... celkem spěchám... snad někdy jindy...“ vymlouvám se.

„Nebude to moc dlouho trvat, mám pro vás výhodnou nabídku! Pouhých pět minut!“ Nedá se odbýt operátor.

První pokus neúspěšný

„No dobře...“ svolím tedy.

„Takže, jaký máte tarif?“ ptá se mě.

„Co je to tarif?“

„Aha... Tak tedy, třeba, kolik platíte za odeslání jedné SMS zprávy?“

„No asi dvě koruny...“ odpověděl jsem.

„V tom případě je tato nabídka pro vás jako stvořená!“ Nadšení v jeho hlase je nepřeslechnutelné. Zatímco operátor vychvaluje novou službu telefonní společnosti T-mobile, já uvažuji nad tím, jaká je šance, že ze všech těch lidí, kteří jsou u ní zaregistrovaní, zavolají zrovna mně.

„Bože, proč já? zabručím si sám pro sebe.“

„Co prosím? Nerozuměl jsem.“ Ptá se nejistě operátor.

„Že vás poslouchám.“

Adam Podaný 1.C

PROČ JÁ?

Ptám se...

Proč já? Protože tu chci být.
A proč ty? Protože jsem vyvolený.
A proč on? Protože je přítel.
A proč ona? Protože je nemá.
A proč ono? Protože neví mnoho.
A proč my? Protože jsme dokonalí.
A proč vy? Protože jsme přišli.
A proč vlastně oni? Proč se ptám?
Vždyť odpověď už dávno znám...

Zuzana Miková 1.D

SNĚHULÁK

Za okny tiše padá,
děti láká,
tvoří krásné obrazy,
když si však slunce na obloze hraje,
je sám,
ztrácí se, taje...
Když slunce schová se
a z mraků bílé vločky padají,
za chvíli jsou jich kopce,
děti jsou šťastny,
hrají si,
sněhuláky stavějí,
ty bílé pány s rezavými klobouky na hlavách.
Stojí v krajině,
někdy se smějí,
jindy ne.
Pozorují děti,
které do svých drobných dlaní

stříbrné vločky chytají.
Jsou šťastní,
teď už jim vůbec nevádí,
že jsou tak němí a ledoví.

Eva Tomečková 1.C

ještě k tomu venku na ulici mrkev... A pak se praštím do čela! *Jo tááákhle!* Zakroutím hlavou, zahodím mrkev, jdu pomalu domů. A mumlám si něco ve smyslu, že jsem toho asi hodně vypila...☺

Veronika Kunovská 1.C

SNĚHULÁK

Sobotní večer. No, nebo už spíš neděle, brzy po ránu. Musím uznat, že sem se vyblbla skvěle. Teď se snažím nějakým způsobem dobelhat domů. No, když ono to není zas jednoduchý, když se vám rozdvouje prostor a nohy si jdou, kam se jim zachce. K tomu, abych se dostala domů mi zbývá projít už jen jednou ulicí...

Mohla jsem být tak 20, možná 30 metrů od baráku, když mi na všudypřítomném ledu podklouzly nohy a já skončila ve sněhu. „Sakra...“ zaklela jsem, sama pro sebe. S námahou jsem vstala a pokoušela jsem si oprášit sníh z kalhot. Zvednu oči a vidím - před domem sousedů někdo stojí. Zdá se, že kouká mým směrem... Chvilí jsem dělala, že tomu nevěnuju pozornost, ale když se ani po minutě nepohnul, přišlo mi to už divné.

„Co čumíš?“ zařvala jsem, jak jen jsem mohla.

Většina lidí by tak maximálně protočila oči v sloup a pak si šla po svém - ale tenhle ne! Stále jen stál a díval se. Dostala jsem ještě krapet rozumu a dala si klíčky mezi prsty, no, nikdy nevíte na jakého „magora“ můžete narazit.

„Máš nějaký problém?“ zakřičela jsem na něj znova.

Stále nic. Musím uznat, že tohle už mně vytáčelo.

„Nemáš ani dost slušnosti odpovědět?“ pořvávala jsem na něj dál a pomalu jsem se k němu přibližovala.

Stál na strašně špatně osvětleném místě, takže jsem viděla jen obrysy. Ten člověk musel být trochu menší než já, proporce měl nějaké divné, ale to jsem tak trochu přičítala hladince alkoholu v mé krvi. Taky vypadal, že je celkem při těle. A měl něco v puse, z dálky to vypadalo jak nějaký větší doutník. Nevím, kde se to ve mně vzalo, zrychlila jsem krok a došla až těsně k němu.

„Co si o sobě jako myslíš?“ zařvala jsme mu přímo do obličeje. Čekala jsem ani ne vteřinu, a když se nic nechystal odpovědět, přetáhla jsme ho kabelkou po hlavě. Pak jsem mu vyrvala ten doutník z pusy, ani mně moc neudivilo, že sem si nepopálila ruku. Když se pořád ani nepohnul, otočila jsem se a hodně rychlou chůzí šla pryč, myslíc si něco o šílencích, bláznech...

Zastavila jsem se pod pouliční lampou, otočila jsem se. Pořád nic. Zakroutím hlavou a sjeďu pohledem k ruce, ve kterém křečovitě svírám doutník. No, nebo vlastně... mrkev? *Ten doutník je mrkev!* Bleskne mi hlavou. Otočím se. Chvilí se nechápavě dívám, otočím se, přemýšlím, proč ten divný, ignorantský, nevnímavý cvok jí uprostřed noci,

SNĚHULÁK

„Píp, píp, píp!“ ozval se protivný zvuk budíku přímo u mé hlavy. Zmohl jsem se jen na vzdechnutí. Nepřítomně jsem rukou máchl po tom ďáblově přístroji a zarazil jsem svůj obličej hloub do polštáře.

Za pět minut se ovšem ten nelibý zvuk mým pokojem nesl znovu.

„Sakra, zase vstávat do školy...“ procedil jsem skrz zuby a posadil se na posteli. Promnul jsem si oči a rozhlédl se po pokoji. Venku byla ještě tma a mimo vyhrátou postel pořádná zima. Přes všechny protest svého těla a jeho potřeby spánku jsem se oblékl, vyčistil si zuby a s aktovkou na zádech vyšel na zahradu, kde na mě čekal on.

„Ahoj!“ pozdravil jsem svého sněhového kamaráda, „Jak se máš?“

„Čau!“ odpověděl mi, „Jde to, ale dře to. Sluníčko si se mnou hraje, trochu se oteplilo – až se mi z toho orosilo čelo.“

Jak to dořekl, byly na mém obličeji patrné známky leknutí, jako je například tikající oko, nebo mírně pootevřená pusa. Bílá ozdoba naší zahrady se však jen pousmála a skrz vyceněné zuby pronesla: „Mám tě! Vždyť ještě ani nevyšlo! Je vidět, že ses ještě pořádně neprobudil. Což takhle jednu řádnou sněhovou spršku?“

Má tvář povolila v malý úsměv a sněhulákovi jsem uštědřil přátelský pohled.

Tohle dílo zimních dob, ač se to nezdá, je vysoce provokativní a nevyzpytatelné stvoření. Ani byste nevěřili, že něco, složené z pár koulí přeměněné vody, může být tak drzé! „Co to bylo? To měla být rána? Vždyť i moje mrkev by dala větší! To si říkáš chlap?!“ začal s pošklebky na mou adresu.

„Říká hromada sněhu?“ opáčil jsem mu.

„Dítě, pozor, vcházíš do nebezpečné zóny!“

„Ceduli se zákazem vstupu jsem asi přehlídl!“ zašklebil jsem se pro změnu já na něj.

„Vážně? Jak si jen mohl? Je hned vedle nápisu ‚Odložte všechny zbraně včetně sarkasmu.‘“

„Za každou cenu musíš mít poslední slovo, hm?“ snažil jsem se o zkoumavý pohled.

„Já a nikdo jiný!“ řekl razantně a praštil se dlaní do hrudi.

Usmál jsem se, zatímco on – asi pro větší efekt svého gesta – začal hulákat jako Tarzan.

„Už si skončil?“ zeptal jsem se s širokým úsměvem na tváři, když jeho řev vystřídal hluboký nádech., „myslím, že už jsi stačil probudit, koho jsi jen mohl.“

„Znáš snad lepší budíček než je Tarzanův pokřik?“ nechápavě na mě zíral.

„No to teda fakt ne.“ Začal jsem se znovu smát. Totiž při vzpomínce na můj digitální zázrak jsem musel uznat, že probuzení oním pokřikem krále džungle se nejeví jako špatná alternativa.

Po chvíli jsem se podíval na hodinky a spadla mi čelist. „Já ten autobus nestihnu!!!“ vykřikl jsem a rozběhl jsem se směrem k autobusové zastávce na rohu ulice. „uvidíme se odpoledne!“ Křikl jsem přes rameno a jako odpověď se mi dostalo, jak jinak, než opětovné zvolání Tarzanova hesla:

„ó- óóó ó- óóó ó!!!“

Vyučování se dnes mimořádně vlekle. V matematice nás jako obvykle zasypala hromada čísel. V biologii jsme měli pitvat žáby, a ačkoliv jsem se na to celý rok těšil, při pohledu na ty chudáčky, půlené geometricky přesným řezem, jsem byl rád, že jsem nestihl posnídat.

Stejně tak jsem za neuskutečněnou snídani děkoval Bohu i v tělocviku, když jsem na hrazdě prováděl jeden výmyk za druhým.

Konec dne patřil dějepisu. Ovšem ptát se mě, co jsme probírali, je zbytečná otázka, jelikož první polovinu hodiny jsem vyrovnával alespoň část svého spánkového deficitu a druhou polovinu už jsem přemýšlel, co dnes se svým novým kamarádem podnikneme. Na dnešní odpoledne jsem se těšil jako nikdy dřív. Asi proto jsem si ani nevšiml, že rtuť teploměru razantně překročila bod 0. Vůbec mi nepřišlo zvláštní, že sníh zmizel, a že se na trávnících začaly objevovat první zelené „ostrůvky“.

Dokonce ani spolužáci, včetně mě, nesoucí své bundy v podpaží mě nijak nezaujali.

O to horší byl můj příchod domů.

Adam Podaný 1.C

SMRT

V jeden zvláštní okamžik,
se může něco stát.
Bude to snad jenom mžik,
Začnete se bát.
Smrt a vůně krve,
Je tedy, kolem nás,
Zkusil jsi to poprvé,
A snažíš se vrátit čas
Na mém náhrobku je psáno,
Miloval svět.
Kdybych dostal příležitost
vrátil bych se zpět.

Ted' je kolem temnota,
A já cítím chlad.
Snad poslední jen slova,
Měl jsem ten svět rád.

PROBLÉMY DNEŠNÍHO SVĚTA

To co bylo, ted' už není,
Umíráme v zapomnění.
Legrace a různé hrátky,
Zažíváme už jen zmatky.
Práce nám zabírá všechnen čas,
A život vysává se z nás.
Zločin, vraždy, krádeže,
Je to věc jen mládeže?
A všechno končí ve vězení.
To co bylo, víc už není.

Barbora Vrtělová 1.D

BEZMOC

Svítá, víš, že se musíš probudit,
Všichni volají tvé jméno,
Ale ty znovu zavřeš oči,
Protože nechceš pohlédnout do světa,
Do té černé díry,
Která obklopuje všechno kolem.
Cítíš se sám,
Slabý a bezmocný,
Voláš o pomoc,
Ale všichni se k tobě otáčejí zády.
Prožíváš zvláštní pocit,
Pocit bezmoci.

NEVIDITELNÝ

Loukami prošel beze stop,
Rybníky přebrodiv bez otisků,
Ve svém srdci však nesl velké břímě,
Které se svou tíhou nevyrovnalo jediné věci
na zemi.
Jeho srdce bylo jako vězeň,
čekající již spoustu let na svobodu.
Když plakal,
Plakal s ním celý svět,
Když z jeho úst vycházel smích,
Nebylo jediného tvora na zemi,
který by nebyl šťastný.
Jeho duše byla jako zrcadlo,
Čistá a nevinná,

Na rozdíl od jeho srdce,
Které bylo plné smutku a klamání.
Někdy se cítil tak sám,
že se nevyznal ve vlastních myšlenkách.
Někdy si přál být neviditelný.

Tomečková EVA

TICHO V HLAVĚ

Otevřel jsem balkónové dveře a vstoupil do té zimy. Při každém výdechu mi od pusy stoupala pára a mlžila mi pohled kupředu... zabouchl jsem za sebou.

Přistoupil jsem k zábradlí a zahleděl se do tmy, rozprostírající se ještě daleko přede mnou.

V hlavě jsem si přehrával melodii písničky, kterou jsem poslouchal celé odpoledne. Sledoval jsem jedoucí auta po nedaleké silnici, partičky mladých lidí, potácejících se z hospod, sem tam projíždějící vlak po kolejích pár metrů před naším domem.

Zavřel jsem oči a zaposlouchal se do ticha. Chladný vánek mě studil na tváři. Pozvedl jsem dlaň, otevřel oči a zadíval se na černou oblohu. Mraky měnily svůj tvar a já se snažil v nich něco poznat.

Pozvedl jsem i druhou dlaň a ten vánek jako kdyby jen čekal na toto znamení.

Okamžitě se změnil na obrovský vítr, který mě bil do tváře a ohýbal větve stromů. V kalužích tvořil vlnky a vířil prach se spadlým listím.

Na pažích mi vyrazila husí kůže.
I přes to všechno jsem se usmál...

Adam Podaný 1.C

RANNÍ BRUČOUNI

Všichni je dobře znáte. A tak hrozně je nemáte rádi, i přesto, že jste třeba jedním z nich. Pro bručouny je skutečnost, že vůbec vstali z postele a vyrazili do práce či do školy, ta nejvyšší oběť. A vězte, že vám to dají parádně sežrat.

Jsou to právě ti mimozemšťané, kteří jakoby právě přiletěli na naši planetu, a nenaučili se místním zvykům. Klidně do vás vrazí a omluva je pro ně urážkou jejich osoby. Výraz, jež mají ve tváři, se dá přirovnat ke kakabusu (i když vlastně nikdo netuší, co to slovo znamená) a tiše si něco mumlají.

Ale já je chápu. Jsem totiž jedním z nich. Jako tři věci, které nejvíce nenávídím, uvádím neupřímnost, hlupáky a RÁNA. Jak já je nenávídím. Nenávídím a nenávídím! Když se v ono zmíněné ráno probudím, a přeji si jen dál ležet a luštit nesmysly ze svých snů, okamžitě mě vtáhne neúprosná realita se svými povinnostmi. To dokáže

pokazit den, no ne? Jsem zmatená, budík na mě huláká, nemůžu najít vypínač (v tomto případě zapínač) na světlo. Do toho mě postel láká teplem zpět a nedej bože, pokud zbytek rodiny spí. V závěru bručounova stádia zakuklení vznikne v autobuse tlačence a bručoun smrtihlav se vylihně v plné síle.

Tak mě napadá, že bručounství je silně nakažlivá nemoc (způsobená nejspíš Bakteriou nervos). Přenáší se slovem, šlápnutím na nohu, předběhnutím, vzduchem při špatném počasí atd. Poslední případ se rovná přímo epidemii. Lidé mi pak připadají jako dav panenek, velmi podobných té, co jsem ji měla v dětství. Usmívala se, a když jsem ji obrátila, měla zamračenou tvář.

Zní to děsivě? Ale kdepak. Však on přijde víkend a my bručouni se z toho vyspíme. Pořádně. A proč že se vám neomluvíme, pokud do vás vrazíme? Inu, jsme moc zaměstnaní svou nenávistí. Jestliže nás někdy potkáte v dobré náladě, je to asi proto, že se nám podařilo někoho nepříjemně vzbudit. I tak se radši držte dál.

Tereza Maliková 2.C

HVĚZDNÝ PRACH

Ocitáme se na poklidném anglickém venkově viktoriánské doby. Nachází se zde malé městečko Zed'. Že je to trochu zvláštní název pro město? Ano, jenže tohle městečko dostalo své jméno podle kamenné zdi, která ho odděluje od okolního světa. Náš příběh se točí kolem jednoho z obyvatelů Zdi, mladého Tristana Thorna, který se bezhlavě zamiloval do krásné Viktorie Foresterové. Jenomže Viktorie je Tristanovi stejně vzdálená jako hvězdy a proto, když jednoho večera společně uvidí padat hvězdu, Tristan s Viktorií se dohodnou na tom, že pokud jí Tristan donese onu hvězdu, Viktorie si jej potom vezme za muže. A tak se mladý Tristan poprvé vydá za zed' a prožije své úplně první dobrodružství. Jenže není jediný, který usiluje o onu padlou hvězdu... Mladý chlapec bude muset prokázat odvahu a sebrat všechnen rozum do hrsti, aby získal svoji lásku.

Tato kniha nepostrádá jak dobrodružno spojené s fantasy prvky, tak romantiku. Při jejím čtení se člověk dostane do úplně jiného světa, než ve kterém žije. Do světa, kde je možné všechno, avšak je za to třeba bojovat. Občas jsem měla pocit, že nečtu fantasy knihu napsanou jedním z nejlepších spisovatelů fantasy, Neilem Gaimanem, ale že čtu nádhernou pohádku. Pohádku tak trochu pro dospělé, kde fantazie nemá limity.

Podle knihy Hvězdný prach byl v roce 2007 natočen a uveden do kin stejnojmenný film (v originále pod názvem Stardust), který sklídl obrovský úspěch, stejně jako jeho předloha.

Marcela Rotterová

STMÍVÁNÍ

Isabella Swanová se stěhuje do Forks, městečka ve státě Washington, kde neustále prší.

Zdá se jí, že na světě neexistuje nudnější a beznadějnější místo - dokud nepotká tajemného a přitažlivého Edwarda Cullena. Toto osudové setkání jí doslova obrátí život vzhůru nohama.

Do Isabellina příjezdu Edward úspěšně tajil svou upířskou totožnost, před pátravými očima vnímavé milující dívky však žádné tajemství neobstojí... Ale v upířské společnosti nikdo není v bezpečí, ani Isabella, která je Edwardovi nejdražší. Milenci balancují na ostří nože mezi touhou být spolu a hrozným nebezpečím, kterému by se v každé vteřině vystavovali.

NOVÝ MĚSÍC

Pro Bellu Swanovou je jedna osoba důležitější než vlastní život - Edward Cullen. Ale zamilovat se do upíra, je daleko nebezpečnější než si Bella dovede vůbec představit. Edward už jednou Bellu zachránil ze spárů zla, jenže teď, když jejich vztah ohrožuje vše, co je jim drahé, oba zjišťují, že jejich potíže teprve začínají.

Ve druhém díle ságy se znovu setkáváme s Edwardem a Bellou. Na scénu však vstupuje nový hráč - Jacob. V době, kdy se Bella, opuštěná Edwardem, utápí v depresi je to on, kdo jí opět pomůže najít pevnou půdu pod nohama. Najde s ním i novou lásku? Dokáže zapomenout na milovaného Edwarda?

ŽIVOT ČI SMRT?

PŘÁTELSTVÍ NEBO LÁSKA?

*„Takové smršti lásky hrozí ztroskotáním,
V největším vzletu zprudka končívají,
Jako když střelný prach a oheň vzplanou*

V ničivém polibku.“

POD JIŽNÍM KŘÍŽEM

Pod Jižním křížem, od spisovatelky Barbary Bickmoreové, je kniha, jak pro teenagery tak pro dospělé.

Pojednává o dívce jménem Hallie, která jede za mužem, jehož naposledy viděla ve svých osmi letech.

Kniha vás přímo vtáhne do děje.

Dobrodružství, romantika, dosud nedotčená příroda a všudy přítomná láska tvoří základní kameny příběhu, který se odehrává na počátku minulého století v době osídlování Austrálie.

Ovšemže ji nepoznal. Nedostal ani zprávu, že jeho nabídku přijala. Nemohl tušit, že bude na palubě Charlestonu a že se vydá na druhý konec světa a ve svých osmnácti letech se určitě nepodobá té jedenáctileté dívence, kterou znával.

....Tudy vzal ji za ruku a začal razit cestu zástupem. Jakmile se vymanili z davu pustil její dlaň a stáhl si klobouk.

Lehce se uklonil a prohlásil: Chad Morgan, k vašim službám madam.

Usmála se. Chade, já jsem Hallie.

Knihu jsem četla a vřele doporučuji všem, kteří mají rádi dobrodružství, napětí a romantiku. Zde pečlivě sbaleno vše v jednom. Opravdu to stojí za přečtení.

Eva Tomečková 1.C

SUDOKU

2					9	3		6
	3		8			1	2	9
	1		6	3	2	5	4	8
	9	6	1	8	7	2		4
1	8	3		2		6		7
	7			6	3	9	8	
7	4		2	5	1			3
3				9	8	4	1	2
				4		7	9	5

velmi lehké

4			8	3	1	2		9
		2	5		4		7	1
		8		9	2			3
7	4		6		9	3		
				8		9	4	
	5	9	4	2	3	6	1	
5	2		9	1		7	3	8
3					5	1		
		7		4		5	2	6

lehké

OSMISMĚRKA

V drogerii si stěžuje zákazník: „Co to, prosím vás, máte za divné teploměry? Jeden ukazuje 25, druhý 17 a třetí 22 stupně.“ „To není nic zvláštního, ... (tajenka – 28 písmen).“

BLEDÁ	KRÉDO		
VDOVA	LOPATA		
BOHÉMA	LUCIE		
DÁNSKO	LVÍČEK		
DĚRAVÉ	MAJE-		
BOTY	STÁT	PATRONÁT	STOPA
ESKORTA	MOMENT	PECEN	STRAST
FELČAR	OBOLUS	PIONÝR	SUBRETA
HEZKÉ	OCTAN	PRAVÉ	TÁBOR
POČASÍ	ODBYT	ZLATO	TEMŽE
JEREMIÁŠ	ORION	PRÉMIE	TRASÉR
KAPALINA	OSOBNÍ	PROUD-	TRAVERZA
KARBANÍK	VLAK	NICE	TRÉ-
KOLÉBKKA	PALIVO	SKÁLA	MISTKA
		SKO-	VÝBAVA
		KANKA	ZÁKLON
		SOKOL	ZBOŽ-
		STĚNA	NOST
		STOLEK	ZLOST

A	M	N	Z	R	O	B	A	T
N	K	A	V	Ý	B	A	V	A
E	E	T	J	N	O	L	O	R
E	C	S	O	H	T	E	M	Ž
O	E	I	É	T	T	D	Š	O
T	P	M	N	S	D	Á	N	S
T	A	É	A	D	I	V	N	É
Á	M	R	Á	M	U	D	P	O
T	T	T	E	P	L	O	M	Ě
S	R	R	M	R	Č	V	R	O
E	E	A	O	A	D	Á	P	M
J	S	T	S	V	V	R	A	Č
A	K	Í	O	É	Ř	T	Í	A
M	O	Í	B	Z	R	R	P	K
S	R	O	N	L	D	A	T	E
A	T	L	Í	A	K	V	E	I
Y	A	O	V	T	B	E	V	C
Z	Á	K	L	O	N	R	S	U
E	O	A	E	L	Z	A	L	Á
S	K	O	K	A	N	K	A	Ú

PŘIPRAVME SE - DOCHÁZKA NA DESÁTOU HODINU!

V některých školách v Anglii se začalo od října 2009 chodit do školy na desátou hodinu. Vyzkoušela to například střední škola v Monkseaton High School na severovýchodě Anglie. První výsledky jsou skvělé. Snížil se počet zameškaných hodin, především u studentů, kteří měli chronickou absenci.

V Anglii se ostatně chodí do školy v 9hod. Profesor Russell Foster z Oxfordské univerzity tvrdí, že začátek vyučování na střední škole na osmou hodinu je nesmysl. Se studenty prováděl různé testy a bylo zjištěno, že náročné předměty jako je např. biologie jde studentům o hodně lépe až odpoledne. Objevil se dokonce názor, že brzké ranní vstávání má negativní vliv na IQ. Expert na biologii spánku, Till Roenneberg, dodal: „Vše je to o tom, jak jsou nastaveny naše biologické hodiny vůči cyklu světla a tmy. Čím je žák starší a nastupuje do dospívání, tím musí začínat jeho den později.“

Je dobrý nápad chodit v 10? Co naše výkonnost a naše IQ? Jaký názor na to máte Vy?

Katka P., 1.C

„Kdyby škola končila ve dvě, tak bych uvítala anglický nápad chodit do školy v 10. Kdyby ale končila později, tak bych do školy nechodila i za cenu nízkého IQ.“

Monika P., 1.D

„V 10 bych brala, ale pozdní příchody už ne!“

Ondra B., 1.AP

„Co si to vědci vymýšlí? To bychom pak chodili pozdě domů.“

Eva L., 3.D

„Je to hloupost, protože by po škole nebyl čas.“

Fůsková M., 2.D

„Já vstávám v 5, ale v 10 je zase moc pozdě, už by se mi nechtělo nikam.“

Denisa 2.AP

„Nejradši bych chodila do školy, kdy se mi zachce.“ (smích)

Ondra P., 3. AP

„Určitě až na 10. Teď vstávám brzy ráno, takže mé IQ je hodně nízké.“ (smích)

Michaela L., 1.C

„Rozhodně bych šla na 10, klidně i na 11.“

Katka S., 2.D

„Nebylo by to špatné, aspoň bychom se vyspali, ale taky by záleželo na tom, kdy by škola končila.“

Marie M., 2.BP

„Vyučování od 10 je hloupost, protože bychom neměli nic z odpoledne, po patnácté hodině už většina studentů nevnímá.“

Lukáš B., 4.C

„Vědci mají možná pravdu, ale můj názor na to je, že podle výkonnostní přímky je to nesmysl, protože po obědě klesá výkonnost a také bychom chodili pozdě domů, takže by nezbyl žádný čas na zábavu.“

**Anketu provedli a zpracovali
Zuzana Miková a Adam Podaný**